

Nowsze wydania dzieł

ks. Piotra Semenki CR:

- *O pokusach*, Kraków 2001
(www.alleluja.katolik.pl);
- *Kazania na adwent i Boże Narodzenie*, Warszawa 2000;
- *Kazania o męce i śmierci Pana Jezusa*, Warszawa 2001;
- *Logika*, Kraków 2004;
- *O Najświętszym Sakramencie*, Kraków 2005;
- *O modlitwie*, Kraków 2006
(www.alleluja.katolik.pl);
- *O Papieżu*, Kraków 2006;
- *Wyimki ascetyczne*, Kraków 2007
(www.alleluja.katolik.pl);
- *Mistyka*, Poznań 2009.

Piotr Semenka

Centrum Duchowości Zmartwychwstańczej

Zgromadzenie Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa
Via San Sebastianello 11, 00187 Rzym
Tel. +39 06 679 59 08. E-mail: cdz.rome@gmail.com

Sługa Boży Ks. Piotr Semenka:

- wybitny filozof i teolog XIX wieku;
- twórca głównych idei duchowości zgromadzenia zmartwychwstańców (zmartwychwstańcza szkoła duchowości);
- autor licznych prac filozoficzno-teologicznych;
- pozostawił po sobie obfitą korespondencję i dziennik;
- od 1865 roku pierwszy rektor Papieskiego Kolegium Polskiego w Rzymie.

*Rzeczy Boże dzieją się
powoli, w cichości,
z wielką cierpliwością
i trudnościami.*

Ks. Piotr Semenka CR

www.resurrectionist.net
www.zmartwychwstancy.pl
www.biz.xcr.pl

Piotr Semenka
Prop. Gen. Congr. a Resurr. D.N.J. Christi

**Sługa Boży
ks. Piotr Semenka CR
(29 VI 1814 – 18 XI 1886)**

Współzałożyciel i wieloletni
Przełożony Generalny
**Zgromadzenia
Zmartwychwstania
Pana Naszego
Jezusa Chrystusa**

Piotr Semenenko urodził się 29 VI 1814 roku w Dzięciołowie (woj. białostockie). Nauki pobierał m.in. w Tykocinie, a studia rozpoczął w Wilnie. Przerwał je jednak na skutek wybuchu powstania listopadowego. W 1832 r. znalazł się we Francji, gdzie spotkał Bogdana Jańskiego, który zaprosił go do swojej wspólnoty („Domek Jańskiego” – 1836 r.). Po gorączkowej aktywności politycznej i nawarstwieniu się różnych błędnych poglądów, jego umysł, jak napisze do Jańskiego, doznał uspokojenia i radości w prawdzie znalezionej w Kościele katolickim.

Po wczesnej śmierci sługi Bożego Bogdana Jańskiego (1840), Piotr Semenenko został wybrany głównym przełożonym i duchowym przywódcą nowej wspólnoty. Po ukończeniu studiów teologicznych, 5 grudnia 1841 roku otrzymał w Rzymie – nie bez trudności ze strony władz rosyjskich – święcenia kapłańskie. Jako główny współtwórca zakonu, w 1842 roku napisał regułę. Przez wiele lat był generałem Zgromadzenia (1842-1845, 1873-1886).

Czynnie współpracował ze Stolicą Apostolską. Uważany za jednego z najbardziej uczonych ludzi Kościoła w drugiej połowie XIX wieku, posiadał wielki autorytet naukowy u papieży. Pełnił funkcję konsultora Kongregacji Indeksu i Świętego Oficjum (Doktryny Wiary). Został członkiem prestiżowych Papieskich Akademii: Religii Katolickiej oraz degli Arcadii. O jego kulturze

naukowej mówi się powszechnie, iż charakteryzuje się wybitnymi i wielostronnymi uzdolnieniami, podkreśla się umysłowość o typie spekulatywnym, wyjątkowy talent syntezy, wnikliwość, samodzielność i oryginalność. Był niepospolitym erudyta, swobodnie podejmował dyskusje dotyczące najbardziej subtelnych problemów.

Jako ceniony duszpasterz i poszukiwany spowiednik, był kierownikiem duchowym wielu osób (m.in. bł. C. Borzęckiej, J. Borzęckiej, bł. F. Siedliskiej, bł. M. Darowskiej, sł. B. K. Białeckiej, bł. A. Truszkowskiej). Współtworzył lub pomagał w zakładaniu wielu żeńskich zgromadzeń zakonnych (m.in.: niepokalanek, zmartwychwstanek, służebniczek, felicjanek, dominikanek, nazaretanek, reparatek, Pocieszyściek Najśw. Serca Jezusowego). Doradzał bł. E. Bojanowskiemu oraz bł. H. Koźmińskiemu. Głosił kazania w różnych kościołach Polski, Francji, Belgii, Bułgarii i Rzymu.

Wiele uwagi poświęcał wychowaniu młodzieży. Pragnął ożywić w nich umiłowanie nauki i świętości. Jego zdaniem tylko wiara mogła dać impuls do poświęceń, porządek, zgodę i przestrzeganie praw moralnych. Dał podwaliny pod zmartwychwstańczy system wychowawczy.

Dużo wysiłku włożył z założenie Papieskiego Kolegium Polskiego w Rzymie, którego później był wieloletnim rektorem (od 1865 r.). Wielu wychowanków tego Kolegium

przejęło się duchowością zmartwychwstańczą i zostało wybitnymi kapłanami (W. Granat, J. Czuj, J. Dąbrowski), biskupami i arcybiskupami (22), kardynałami (A. Kakowski, E. Dalbor, A. Sapieha), a nawet wyniesionymi na ołtarze (św. J.S. Pelczar, św. J. Bilczewski, bł. J. Balicki).

Ks. Piotr Semenenko CR zmarł w opinii świętości w Paryżu 18 XI 1886 roku. Jego doczesne szczątki spoczywają w kościele przy domu generalnym zmartwychwstańców w Rzymie (via San Sebastianello 11). Proces beatyfikacyjny rozpoczęto po II wojnie światowej.

Na wieść o jego śmierci, papież Leon XIII wypowiedział następujące słowa: „Ojciec Semenenko miał taki szacunek powszechny w Rzymie przez swoje cnoty. Był On duszą waszego Zgromadzenia, dla którego poświęcił całe swoje życie”.

O Jezu Zmartwychwstały, Drogo, Prawdo i Życie nasze, Któryś sługę Twego Piotra uczynił wiernym naśladowcą Twego zmartwychwstania, racz go uwielbić na ziemi przez wyniesienie go na ołtarze dla większej chwały Twojej i zbawienie dusz.

Racz, O Jezu Zmartwychwstały, za wstawiennictwem sługi Twego Piotra udzielić mi łaski..., abym mógł tym więcej Cię uwielbić, siebie i innych uświęcać i w końcu dojść do żywota wiecznego. Amen.